

Semințele suferinței

Kriya-Yoga este o yoga practică, preliminară, formată din austeritate, din studiul sinelui și din abandon în fața lui Dumnezeu.

Practica Kriya-Yoga reduce suferința și conduce ființa către samadhi.

Suferințele sunt cauzate de: lipsa de conștiință, egoism, atracții, repulsii, agățarea de viață și teama de moarte.

Indiferent dacă sunt în stare latentă, atenuate, alterate sau expansionate, lipsa de conștiință este cea care le permite celorlalte cauze ale suferinței să acționeze.

Oamenii obișnuiți pot fi împărțiți în două tipologii de bază: prima este sadicul, a doua este masochistul. Sadicul îi place să-i chinuie pe ceilalți, iar masochistului îi place să se chinuie singur. Sadicul, bineînțeles, este atras de politică.

Acolo are posibilitatea, are șansa, de a-i chinui pe ceilalți. Sau poate fi atras de cercetări științifice, mai ales de cele din domeniul medical. Acolo poate, în numele experimentelor, să chinuie animale inocente, pacienți, trupuri vii sau cadavre. Dacă politica îl depășește și nu se simte atât de sigur pe sine, sau nu este destul de inteligent încât să se apuce de cercetare, sadicul devine profesor – ca să chinuie copiii mici. Dar sadicul se îndreaptă întotdeauna, fie că o știe, fie că nu, către o situație în care poate chinui pe cineva. În numele țării, în numele națiunii, al societății, al revoluției, în numele adevărului, al descoperirii, în numele reformei, al reformării celorlalți, sadicul caută mereu șansa de a chinui pe cineva.

Sadicii nu se simt foarte atrași de religie. Cealaltă tipologie este atrasă de religie, masochiștii. Ei se chinuie singuri. Ei devin mari *mahatma*, mari sfinți, și sunt venerați de societate pentru că se torturează singuri. Un masochist perfect se îndreaptă întotdeauna către religie, la fel cum un sadic perfect se orientează către politică. Politica este religia sadicului; religia este politica masochistului. Dar dacă un masochist nu este foarte încrezător în sine, poate și el să găsească alte subdomenii. Poate deveni artist, pictor, poet – și atunci își poate permite să sufere în numele poeziei, al literaturii, al picturii.

Trebuie că ați mai auzit până acum de Vincent van Gogh, marele pictor olandez. El era masochistul perfect. Dacă s-ar fi născut în India ar fi devenit un Mahatma Gandhi; dar a devenit pictor. Nu avea prea mulți bani. Fratele lui obișnuia să-i dea îndeajuns doar cât să supraviețuiască. Așa că, din șapte zile din săptămână, mânca doar trei, iar în celelalte patru postea ca să poată picta.

Se îndrăgostise de o femeie, dar tatăl ei nu voia să-i permită s-o vadă. Așa că van Gogh s-a forțat să-și țină mâna deasupra unei flăcări și a zis, „O să-mi țin mâna în flacără până când mă lași s-o văd.” Și-a ars mâna.

O prostituată i-a spus, „Urechile tale sunt foarte frumoase,” pentru că nu era nimic altceva de lăudat la fața lui. Era unul dintre cei mai urâți oameni, avea trăsături urâte. Prostituata trebuie că era pusă în dificultate de acest om, așa că i-a spus că urechile lui erau foarte frumoase. Van Gogh s-a dus înapoi acasă, și-a tăiat una dintre urechi cu un cuțit, a împachetat-o, s-a întors la prostituată cu sângele curgându-i peste tot și i-a dat femeii urechea, spunându-i, „Ți-a plăcut atât de mult încât aș vrea să ți-o fac cadou.”

A continuat să picteze în cea mai fierbinte zonă a Franței, Arles, în timpul verii, când era foarte cald. Toată lumea îi spunea, „O să te îmbolnăvești, e prea cald afară.” Dar toată ziua, în special când era cel mai cald, la amiază, stătea în câmp și picta. În douăzeci de zile a înnebunit. Și era tânăr, avea treizeci și trei sau treizeci și patru de ani când și-a curmat zilele, s-a sinucis.

Dar în numele picturii, al artei, al frumuseții vă puteți tortura. În numele lui Dumnezeu, în numele rugăciunii, în numele *sadhanei*, vă puteți chinui. Veți descoperi că această tipologie predomină puternic în India: oamenii stau întinși pe paturi de cuie, pe ghimpi, postesc cu lunile. Veți descoperi oameni care n-au dormit de zece ani. Ei rămân în picioare, se luptă cu somnul. Sunt oameni care au stat în picioare ani de zile, nu au stat în nicio altă poziție; picioarele lor sunt aproape moarte. Există oameni care trăiesc cu o mână ridicată spre cer; întreaga mână a murit, nu mai circulă sângele prin ea, au rămas doar oasele. Acești oameni sunt bolnavi; au nevoie de tratament. Dar mii de alți oameni sunt atrași de ei.

Toți politicienii voștri, Adolf Hitler, Iosif Stalin sau Mao Zedong, toți au nevoie de tratament. Toți mahatmașii voștri au și ei nevoie de tratament, pentru că un om care vrea să-i chinuie pe alții sau care vrea să se chinuie pe sine este bolnav, profund bolnav. Dacă sunteți interesați de tortură,

fie că e a altora sau e a voastră, interesul pentru tortură este un simptom absolut sigur al faptului că sunteți profund bolnavi. Când sunteți sănătoși nu vreți să chinuiți pe nimeni, nu vreți să vă chinuiți pe voi înșivă. Când sunteți sănătoși, vă bucurați. Când sunteți sănătoși, sunteți atât de plini de beatitudine încât ați vrea să binecuvântați pe toată lumea. Ați vrea ca binecuvântările să curgă din ființa voastră către ființele tuturor celorlalți, către întreaga existență. Aveți un preaplin de beatitudine. Sănătatea este sărbătoare. Boala este un chin, fie al altora, fie al vostru.

De ce spun acestea înainte să încep să vorbesc despre Patanjali? Le spun pentru că până acum Patanjali a fost mereu comentat de masochiști. Dar orice aș avea de spus despre Patanjali va fi complet diferit de toate celelalte comentarii. Nu sunt un masochist, nu sunt un sadic. Mă sărbătoresc pe mine însumi și aș vrea ca și voi să participați la sărbătoarea mea. Comentariul meu asupra lui Patanjali va fi esențial diferit de toate celelalte comentarii anterioare. Comentariul meu va fi exact cel pe care l-ar face Patanjali însuși.

El nu era nici sadic, nici masochist. Era un om perfect integrat, fără boli interioare, fără probleme psihologice, fără obsesii. Era sănătos, întreg, integrat. Orice lucru spus de el poate fi interpretat în trei feluri. Un sadic poate să dea de cuvintele lui, dar acest lucru se petrece rar pentru că sadicii nu sunt interesați de religie. Nu vă puteți imagina un Mao Zedong, Adolf Hitler sau Iosif Stalin interesat de Patanjali, nu. Sadicii nu sunt interesați, așa că ei nu au făcut comentarii. Masochiștii sunt interesați de religie, deci ei au comentat și l-au colorat pe Patanjali conform percepțiilor lor. Există milioane de masochiști și tot ce au spus ei a distorsionat complet mesajul lui Patanjali, mesajul a fost distrus complet. Acum, după multe mii de ani, acele comentarii stau ca o piedică între voi și Patanjali și ele încă mai continuă să se adune.

Sutrele yoga ale lui Patanjali fac parte dintre cele mai comentate texte; ele sunt pline de semnificații, au un sens deosebit de profund. Dar unde poți găsi un Patanjali care să le comenteze? Unde găsești un om care să nu fie bolnav în niciun fel? Pentru că boala nu poate fi ținută în frâu, ea va colora comentariul. Când interpretați, *vă aflați* în interpretarea voastră, trebuie să fiți acolo; nu există niciun alt mod de a interpreta. Eu voi spune lucruri care n-au mai fost spuse până acum și s-ar putea să descoperiți că ele sunt întotdeauna diferite de comentariile pe care le știți.

Țineți minte acest lucru, pentru că nu sunt nici masochist, nici sadic. Nu m-am îndreptat înspre religie pentru a mă chinui; s-a întâmplat chiar opusul. De fapt, eu nu m-am orientat niciodată înspre religie. Eu doar mă bucuram și religia s-a întâmplat pur și simplu. A fost o consecință. Eu nu am practicat niciodată așa cum o fac oamenii religioși, nu am avut niciodată acel gen de căutare. Eu doar am trăit într-o adâncă acceptare a tot ceea ce este. Am acceptat existența, m-am acceptat pe mine și n-am simțit niciodată dorința de a mă schimba. Brusc, cu cât mă acceptam mai mult, cu cât acceptam mai mult existența, cu atât mai mult cobora asupra mea o tăcere profundă, o beatitudine. În acea beatitudine mi s-a petrecut religia. Cu alte cuvinte, eu nu sunt religios în sensul obișnuit al cuvântului. Dacă vreți să găsiți o paralelă, trebuie să o căutați altundeva, nu în religie.

Simt o afinitate profundă cu un om care s-a născut acum două mii de ani în Grecia. Numele lui era Epicur. Nimeni nu se gândește la el ca la o persoană religioasă. Oamenii cred că era cel mai ateu om care s-a născut vreodată, cel mai materialist; era chiar opusul omului religios. Dar nu așa înțeleg eu lucrurile. Epicur era un om pentru care religia era ceva natural. Țineți minte aceste cuvinte, „religia era ceva natural”; religia i s-a întâmplat. De aceea oamenii l-au trecut cu vederea, pentru că el n-a căutat niciodată. Proverbul „mâncați,

beți și vă veseliți” vine de la Epicur. Și aceasta a devenit atitudinea materialistului.

Epicur a dus una dintre cele mai austere vieți. A trăit cât de simplu poate trăi un om. Nici măcar un Mahavira sau un Buddha nu erau atât de austeri ca Epicur pentru că simplitatea lor era cultivată; lucraseră pentru ea, făcuseră din ea o practică. Se gândiseră la ea și scăpaseră de toate lucrurile inutile. Se disciplinaseră să fie simpli, iar acolo unde apare disciplina, apare și complexitatea. Pe fundal are loc o luptă și acea luptă va fi mereu acolo, ca notă de fond. Mahavira era dezbrăcat, nud; renunțase la tot, dar renunțase. Nu era natural.

Epicur trăia într-o grădină mică. Grădina era cunoscută ca fiind grădina lui Epicur. Nu avea o academie ca Aristotel, sau o școală ca Platon; avea o grădină. Pare simplu și frumos. O grădină pare mai naturală decât o academie. Trăia în grădină cu câțiva prieteni. Acea a fost probabil prima comună. Doar trăiau acolo, nu făceau nimic deosebit, lucrau în grădină, aveau de-abia atât cât să trăiască.

Se spune că odată regele a venit în vizită și se gândea că acest om trebuia să trăiască în lux, pentru că motto-ul lui era: mâncați, beți și vă veseliți. „Dacă acesta este mesajul,” s-a gândit regele, „voi vedea oameni care trăiesc în lux, în indulgență.”

Dar atunci când a ajuns a văzut niște oameni foarte simpli care lucrau în grădină și udao copacii. Lucraseră întreaga zi. Aveau foarte puține lucruri care să le aparțină, doar destule cât să trăiască. Seara, când luau cina, nu aveau nici măcar unt; doar pâine uscată și puțin lapte. Dar se bucurau de ele de parcă ar fi fost un ospăț. Și după cină, dansau. Ziua se terminase și ei îi mulțumeau existenței.

Regelui i-au dat lacrimile, pentru că el mereu se gândise să-l condamne pe acest Epicur. A întrebat, „Ce vrei să spui când zici, „Mâncați, beți și vă veseliți?”

Epicur a zis, „Ai văzut. Timp de douăzeci și patru de ore suntem fericiți aici. Dacă vrei să fii fericit trebuie să fii simplu, cu cât ești mai complex, cu atât devii mai nefericit. Cu cât viața ta e mai complexă, cu atât creează mai multă suferință. Suntem simpli nu pentru că-l căutăm pe Dumnezeu, ci pentru că a fi simplu înseamnă a fi fericit.”

Regele a zis, „Aș vrea să-ți trimit niște daruri. Ce ai vrea pentru grădină și pentru comunitatea ta?”

Epicur n-a știut ce să răspundă. S-a gândit ce s-a gândit și apoi a spus, „Nu credem că e nevoie de nimic altceva. Nu te supăra; ești un mare rege, ne poți da orice - dar nu avem nevoie. Dacă insiști, poți să ne trimiți puțină sare și niște unt.” Era un om auster.

În această austeritate, religia apare în mod natural. Când sunteți austeri nu vă gândiți la Dumnezeu, nu e nevoie s-o faceți; viața este Dumnezeu. Nu vă rugați cu mâinile împreunate și ridicate spre cer; ar fi o prostie. Toată viața voastră, de dimineața până seara, este o rugăciune. Rugăciunea este o atitudine: este trăită, nu făcută.

Epicur l-ar fi putut înțelege pe Patanjali. Eu pot să-l înțeleg. Simt ce vrea să spună. Spun toate acestea pentru voi ca să nu fiți derutați, pentru că există alte comentarii care susțin exact opusul.

Kriya-Yoga este o yoga practică, preliminară, formată din austeritate, din studiul sinelui și din abandon în fața lui Dumnezeu.

Primul cuvânt este austeritate. Masochiștii au transformat austeritatea în auto-tortură. Ei cred că spiritualitatea crește pe măsură ce corpul este mai chinuit. Chinuirea corpului este calea de a deveni spirituali: așa au înțeles masochiștii că stau lucrurile.

Chinuirea corpului nu este o cale. Chinul este violent. Indiferent dacă îi chinui pe alții sau vă chinuiți pe voi, e vorba tot de violență, iar violența nu poate fi niciodată religioasă. Care este diferența dintre a chinui corpul altcuiva și a vă chinui propriul corp? Care este diferența? Corpul este „celălalt”. Până și corpul vostru este tot celălalt. Corpul vostru este puțin mai aproape și corpul celui alt este puțin mai departe, asta este tot. Deoarece al vostru vă este mai aproape, aveți mai multe șanse ca el să devină victima violenței voastre; puteți să-l chinuiți. Și timp de mii de ani oamenii și-au torturat corpurile în ideea greșită că aceasta este calea către Dumnezeu.

În primul rând, de ce v-a dat Dumnezeu un corp? Nu v-a dat instrumente prin care să vă chinuiți corpul. Mai degrabă a făcut invers: v-a dăruit receptivitate, sensibilitate, simțuri: ca să vă bucurați de el, nu să-l chinuiți. V-a făcut atât de sensibili pentru că prin sensibilitate vă crește conștiința. Dacă vă chinuiți corpul veți deveni din ce în ce mai insensibili. Dacă vă întindeți pe un pat de ghimpi, până la urmă veți deveni insensibili. Corpul va trebui să devină insensibil, pentru că altfel cum ați putea să tolerați ghimpii de fiecare dată? Într-un fel, corpul vostru va muri, își va pierde sensibilitatea. Dacă stați încontinuu sub soarele fierbinte, corpul se va apăra devenind insensibil. Dacă stați dezbrăcați în Himalaya când ninge și toți munții sunt acoperiți cu zăpadă, până la urmă corpul își va pierde sensibilitatea la frig. Va deveni un corp mort.

Și cu un corp mort, cum ați putea să simțiți binecuvântările existenței? Cum ați putea să simțiți ploaia constantă de binecuvântări care se petrec în fiecare clipă? Existența continuă să reverse milioane de binecuvântări asupra voastră; voi nu puteți nici măcar să le numărați. De fapt, aveți nevoie de mai multă sensibilitate ca să deveniți persoane religioase, nu de mai puțină, pentru că pe măsură ce deveniți

mai sensibili veți reuși să vedeți mai ușor Divinul peste tot în jur. Sensibilitatea ar trebui să devină ochiul vostru, ea ar trebui să pătrundă lumea. Când deveniți absolut sensibili, până și cea mai mică adiere de vânt vă atinge și vă transmite mesajul, chiar și tremurul unei frunze absolut normale în bătaia vântului devine un fenomen nemaipomenit din cauza sensibilității voastre. Vă uitați la o pietricică normală și devine un Kohinoor. Depinde de sensibilitatea voastră.

Viața înseamnă mai mult atunci când sunteți mai sensibili; viața înseamnă mai puțin când sunteți mai puțin sensibili. Dacă aveți un corp perfect amorțit, lipsit de sensibilitate, viața este zero, viața nu mai este acolo; deja sunteți în mormânt. Exact asta au obținut masochiștii. Sadhana a devenit un efort de a amorți corpul și sensibilitatea.

Pentru mine, lucrurile stau chiar invers. Austeritatea nu înseamnă tortură; austeritatea înseamnă o viață simplă, o viață austeră. De ce o viață simplă? De ce nu una foarte complicată? Pentru că, din nou, cu cât este mai complicată viața, cu atât mai puțin sensibili veți fi. Un om bogat este mai puțin sensibil decât unul sărac pentru că întregul lui efort de a acumula bogății l-a făcut insensibil. Trebuie să fiți insensibili dacă aveți de gând să strângeți bogății. Trebuie să fiți ca niște criminali și să nu vă preocupe ce se întâmplă cu ceilalți. Voi continuați să acumulați comori, iar alții mor. Voi deveniți din ce în ce mai bogați, iar ceilalți își pierd viețile din cauza asta. Un om bogat trebuie să fie insensibil, altfel nu poate fi bogat. Altfel cum ar putea să exploateze? Ar fi imposibil.

Am auzit de un mare om bogat; Mulla Nasruddin s-a dus să-l vadă. Voia o donație pentru orfelinatul pe care-l avea în grijă. Bogatul i-a zis, „Bine, Nasruddin, eu o să-ți dau ceva, dar cu o condiție pe care nimeni n-a reușit niciodată s-o îndeplinească. Uită-te în ochii mei; un ochi este fals, celălalt

este real. Dacă poți să-mi spui care ochi este cel fals și care cel real, îți voi face o donație.”

Nasruddin s-a uitat în ochii lui și i-a zis, „Ochiul stâng este cel real și ochiul drept cel fals.”

Uimit, bogatul a spus, „Dar cum ți-ai dat seama?”

Nasruddin a răspuns, „Pentru că în ochiul drept văd puțină compasiune; n-are cum să fie adevărat.”

A văzut puțină compasiune, doar un licăr, și trebuia să fie fals. Un om bogat nu poate fi bogat dacă este sensibil. În timp ce își acumulează averea, părți din el mor.

Există două căi prin care vă puteți omori corpul: una este calea masochistului care se chinuie, cealaltă este calea bogatului care acumulează bogății și gunoaie. După o vreme, tot gunoiul pe care l-a acumulat devine o barieră și el nu se poate mișca, nu poate vedea, nu poate auzi, nu poate gusta, nu poate mirosi. O viață austeră înseamnă o viață care nu este complicată, o viață simplă. Nu este vorba de o sărăcie cultivată, țineți minte, pentru că dacă îți cultivi sărăcia prin efort, atunci ești din nou amorțit, de data aceasta din cauza cultivatului în sine.

O viață simplă este una a înțelegerii profunde, nu a cultivării. Nu exersați ca să deveniți săraci. Puteți să vă antrenați în a fi săraci, dar dacă exersați sărăcia simțurile voastre vor deveni rigide. Orice tip de antrenament vă face duri; vă pierdeți moliciunea, vă pierdeți flexibilitatea. Atunci nu mai sunteți flexibili ca niște copii. Atunci deveniți rigizi ca niște bătrâni. Lao Tzu spune, „Rigiditatea este moarte, flexibilitatea este viață”. O viață nu este o viață cultivată, săracă. Nu faceți din sărăcie scopul vostru și nu încercați să o cultivați. Înțelegeți doar că cu cât mai simple și neîmpovărate sunt corpul și mintea voastre, cu atât mai mult pătrundeți în existență. Dacă scăpați de poveri puteți ajunge în contact direct cu realitatea; dacă sunteți

împovărați nu puteți. Unui om bogat îi stă întotdeauna în cale contul din bancă.

O vedeți pe Regina Angliei, Elizabeta? Nu poate nici măcar să dea mâna cu cineva dacă n-are mânuși. Nici măcar nu poate să atingă umanitatea fără mânuși. Chiar și atingerea umană pare ceva impur, urât. O regină, un rege, trăiesc închiși în capsulele lor; problema nu este doar cu mâna. Acea este doar un simbol care spune că regina este închisă într-un mormânt; ea nu mai este vie.

În Evul Mediu în Europa se credea că regii și reginele nu aveau două picioare, pentru că nimeni nu-i văzuse vreodată dezbrăcați. Se credea că aveau un singur picior. Nu erau umani; trăiau la distanță. Egoul încearcă mereu să trăiască la distanță și distanța vă face insensibili. Nu puteți să veniți și să atingeți un copil care se joacă pe drum. Nu puteți să vă apropiați de un copac și să-l îmbrățișați. Nu puteți să vă apropiați de viață; vă prefaceți că sunteți superiori vieții, mai măreți decât viața, mai grozavi decât viața. Trebuie să creați o distanță, pentru că doar atunci puteți poza în ceva mai mareț decât viața. Dar viața nu pierde nimic din cauza prostiei voastre; doar deveniți din ce în ce mai insensibili. Sunteți deja morți. Viața are nevoie de voi mai vii.

Când Patanjali spune „austeritate” vrea să spună, „Fiți simpli, n-o cultivați.” Pentru că o simplitate cultivată nu este simplitate. Cum ar putea o simplitate cultivată să fie simplă? Este foarte complexă; ați încercat, ați calculat, ați cultivat.

Știu un om; odată treceam pe lângă satul unde stătea. Șoferul mi-a zis, „Prietenul tău locuiește aici, chiar în afara satului.” Așa că i-am zis, „E bine. Mă duc să-l văd doar câteva minute, ca să aflu cu ce se mai ocupă.” Era călugăr jainist. Când am ajuns lângă casa lui am aruncat o privire pe geam și l-am văzut umblând dezbrăcat înăuntru. Călugării jainiști trec prin cinci stadii; încetul cu încetul cultivă simplitatea. În al cincilea stadiu, ultimul, ajung complet dezbrăcați. Întâi

poartă trei articole de îmbrăcăminte, apoi două, apoi unul, apoi și acela va fi abandonat. Acela este cel mai înalt ideal de simplitate, când persoana devine complet dezbrăcată; nu mai e nimic de cărat - nicio greutate, nicio haină, niciun obiect. Dar eu știam că acest om era în al doilea stadiu, deci de ce era dezbrăcat?

Am bătut la ușa. A deschis ușa, dar acum se îmbrăcase într-un sarong. Așa că l-am întrebat, „Care e problema? Acum o clipă te-am văzut pe fereastră și erai dezbrăcat.”

A zis, „Da, exersez pentru al cincilea stadiu, ultimul. Întâi voi exersa în casă, apoi cu prieteni; apoi, în curând, ajung la sat, apoi la întreaga lume. Trebuie să exersezi. Îmi va lua cel puțin câțiva ani să scap de timiditate, să fiu destul de curajos ca să mă plimb dezbrăcat prin lume.”

I-am spus, „Ai face bine să te alături unui circ. Vei fi dezbrăcat, dar nuditatea exersată nu e simplă; e foarte calculată. Ești foarte șiret și faci fiecare pas cu istețime. De fapt, tu nu vei fi niciodată dezbrăcat. O nuditate exersată va fi ca și cum ai purta haine din nou, niște haine foarte subtile. Le crezi prin practică.

„Dacă ajungi să te simți ca un copil inocent îți abandonezi pur și simplu hainele și mergi în lume. De ce te temi - că oamenii vor râde? Ce e rău când râd? Lasă-i să râdă. Și tu vei participa, și tu poți râde cu ei. Vor râde de tine - până aici e bine, pentru că nimic nu ucide egoul mai rapid decât oamenii care râd pe seama ta. Este bine, te ajută. Dar prin această practică de cinci ani vei rata totul. Nuditatea ar trebui să fie inocentă, ca cea a unui copil. Nuditatea ar trebui să fie o înțelegere, nu o practică. Prin practică găsești un înlocuitor pentru înțelegere. Inocența nu este a minții, nu face parte din calculele tale, din rațiunea ta. Inocența este o înțelegere a inimii.”

Austeritatea nu poate fi exersată. Trebuie doar să vă uitați la viață și să vedeți că deveniți din ce în ce mai puțin

sensibili pe măsură ce deveniți mai complicați. Și cu cât sunteți mai puțin sensibili, cu atât vă aflați mai departe de divinitate. Cu cât sunteți mai sensibili, cu atât ajungeți mai aproape, mereu mai aproape. Vine o zi în care sunteți sensibili până la rădăcina ființei voastre; brusc nu mai sunteți acolo, sunteți doar o sensibilitate. Nu mai sunteți acolo, sunteți doar o conștiință. Și totul este frumos atunci, totul este viu; nimic nu este mort. Totul este conștient, nimic nu este inconștient. Lumea se schimbă odată cu sensibilitatea voastră. În ultimul moment, când sensibilitatea ajunge la total, în punctul său culminant, lumea dispare; atunci apare divinul. Dumnezeu nu poate fi găsit cu adevărat; trebuie găsită sensibilitatea. Fiți sensibili, ca nimic să nu rămână în urmă, să nu vă tragă înapoi; și brusc, Dumnezeu este acolo. Dumnezeu a fost dintotdeauna acolo, doar voi n-ați fost sensibili.

Eu cred că austeritatea este o viață simplă, o viață a înțelegerii. Nu trebuie să vă mutați într-o colibă, nu trebuie să vă dezbrăcați. Puteți trăi o viață simplă, dacă înțelegeți. Sărăcia nu vă va ajuta, dar înțelegerea o va face. Vă puteți forța să trăiți în sărăcie, puteți să ajungeți murdari, dar asta nu vă va ajuta.

Asta se întâmplă acum în Vest cu hipioții și cu alți oameni. Ei fac din nou aceeași greșeală pe care India a făcut-o acum multă vreme. India a cunoscut tot felul de hipioți în trecut. Au trăit cele mai murdare vieți cu puțință. Nu voiau să facă baie pur și simplu în numele austerității, pentru că spuneau, „De ce să mă obosesc și de ce să decorez corpul?”

Știați că jainiștii, călugării, nu fac baie? Nu poți să stai lângă ei pentru că put. Nu se spală pe dinți. Nu poți să vorbești cu ei; din gura lor iese un miros urât, o duhoare. Și acest lucru este luat drept austeritate, pentru că ei spun, „Chiar și să faci baie sau să-ți cureți corpul înseamnă să fii materialist. Atunci ești prea implicat în corp, deci de ce să

te obosești?” Dar acest gen de atitudine înseamnă doar să ajungi în cealaltă extremă, să treci de la o prostie la alta.

Există oameni pe care corpul îi acaparează timp de douăzeci și patru de ore. Puteți găsi femei care pierd ore întregi în fața oglinzii. Acesta este un tip de prostie: ele curăță partea încontinuu, fără să observe că este doar o parte. Bine, curățați-o, dar n-o curățați toată ziua, pentru că altfel devine o obsesie. Un corp curat este bun, dar o obsesie continuă cu curățenia lui - așa ceva e o nebunie. Sunt oameni care-și decorează încontinuu corpurile. Aproape jumătate din industriile lumii sunt devotate decorării corpului: pudre, săpunuri, parfumuri.

Curățenia este bună, dar nu ar trebui să devină o obsesie. Devenise o obsesie în Vest – și acum, celălalt pol. Oamenii care sunt prea preocupați de corp, de haine și curățenie și toate cele, sunt oameni „încuiați”. Dar hipioții au trecut în cealaltă extremă - ei nici măcar nu se mai obolesc. Sunt murdari și murdăria a devenit o religie. Ca și cum, doar prin faptul că sunt murdari, vor ajunge undeva. Ei pur și simplu devin din ce în ce mai puțin sensibili la frumusețile vieții.

Deoarece ați devenit atât de insensibili drogurile au ajuns foarte importante. Acum pare că nu puteți fi sensibili fără droguri chimice. Altfel, un om auster este atât de sensibil încât nu are nevoie de droguri. Orice trăiți prin droguri, el trăiește doar prin sensibilitatea lui. Voi luați drogul și un copac obișnuit devine un fenomen fantastic - fiecare frunză este o lume unică în sine, mii de nuanțe de verde într-un copac. Și fiecare floare emană lumină, devine o prismă. Un copac obișnuit pe lângă care ați trecut de atât de multe ori și la care nu v-ați uitat niciodată devine brusc ca un vis, un extaz, un curcubeu de culori. Asta i se întâmplă unui om sensibil care nu ia niciun drog. A lua droguri înseamnă că ați devenit atât de duri, amorțiți și morți încât acum e nevoie de o agresiune chimică asupra corpului. Doar atunci

se deschide fereastra și vedeți poezia vieții, apoi fereastra se închide din nou; și aveți nevoie de cantități din ce în ce mai mari de drog. Va veni un moment când nici măcar drogurile nu vă vor ajuta. Atunci veți fi cu adevărat niște bolovani!

Deveniți mai sensibili, deveniți mai austeri! Și când spun „deveniți”, nu vreau să spun să vă antrenați pentru asta, vreau să spun să înțelegeți. Încercați să vedeți că ori-când sunteți simpli, lucrurile decurg frumos. Atunci când vă orientați spre complexitate, lucrurile devin problematice; puteți crea mai multe enigme pe care să trebuiască să le rezolvați și apoi totul devine alambicat, încurcat.

E mai bine să trăiți o viață simplă de nevoi care se împlinesc, fără să aveți dorințe nebune. Aveți nevoie de mâncare, aveți nevoie de îmbrăcăminte, aveți nevoie de adăpost – gata. Aveți nevoie de iubire, aveți nevoie de cineva care să vă iubească. Iubire, mâncare, adăpost – simplu; dar voi creați milioane de dorințe. Dacă aveți nevoie de un Rolls Royce apar dificultățile. Dacă aveți nevoie de un palat sau vă satisfac femeile obișnuite, aveți nevoie de o Miss Univers – și toate Miss Universurile la care vă gândiți sunt aproape moarte – aveți nevoie de ceva imposibil: și voi tot continuați. Și tot trebuie să amânați, „Într-o bună zi, când voi avea un palat, o să stau în tăcere.” Dar între timp viața vă curge printre degete. Dacă s-ar întâmpla vreodată să vă faceți palatul, nu veți mai ști cum să stați în tăcere pentru că tot alergând după palat ați uitat cum să stați. Asta se întâmplă cu toți oamenii ambițioși – fug. Atunci fugitul devine felul lor de viață. Vine un moment când reușesc, dar acum nu se mai pot opri. Știți foarte bine cum e, pentru că dacă v-ați petrecut toată ziua căzuți pe gândindu-vă la tot felul de lucruri, seara nu vă puteți opri.

Mulla Nasruddin a venit odată acasă după ce în ziua respectivă se hotărâse să facă un lucru și să nu uite de el. Își făcuse un nod la haină ca să țină minte. Apoi, când a ajuns

acasă, era disperat pentru că uitase despre ce era vorba. „Nodul e acolo, dar pentru ce?”

Așa că a încercat să se gândească. Soția lui a insistat, „Acuma du-te să te culci și mâine dimineată o să vezi.”

Dar el a zis, „Nu, e ceva foarte important. Era important și hotărâsem să fac lucrul respectiv în seara asta. Nu-l pot neglija cu niciun preț, așa că du-te tu și culcă-te.” La mijlocul nopții, când a bătut ora două, și-a amintit că se hotărâse să se culce devreme. Pentru asta își făcuse nodul.

Astfel de lucruri li se întâmplă tuturor oamenilor ambițioși. Ei doresc foarte multe și până când își ating scopurile uită complet după ce alergau. În primul rând, de ce doreau atât de multe lucruri? Acum le-au obținut, dar au uitat. Chiar dacă-și amintesc că voiau să stea în tăcere, să se relaxeze, să se bucure de viață, acum chiar stilul lor de viață, felul în care au fost condiționați nu-i lasă să se relaxeze, nu-i lasă să stea în liniște și să se bucure. Când alergi toată viața plin de ambiție, nu te poți opri ușor. Alergatul ajunge să fie chiar ființa ta. Dacă vrei să vă opriți, acum e momentul. Nu există un viitor în care să spuneți stop, acum este momentul s-o faceți.

Necesitățile voastre sunt simple. Un om poate trăi o viață foarte simplă, foarte austeră, și se poate bucura de ea. Nu e nevoie de mâncare bogată ca să vă bucurați de mâncare, e nevoie doar de o limbă bogată. Până când ajungeți să aveți mâncare bogată, vă pierdeți capacitatea de a vă bucura de ea. Bucurați-vă până nu trece momentul. Bucurați-vă de el cât sunteți vii. Nu-l irosiți și nu-l amânați.

Un om auster trăiește clipă de clipă - „Această zi este suficientă așa cum e, iar ziua de mâine își poartă singură de grijă.” Iisus spune, din nou și din nou, „Uitați-vă la crinii de pe câmpuri. Cât de frumoși sunt! Ei nu-și fac griji pentru ziua de mâine. Nici măcar Solomon nu era atât de frumos în momentele lui de glorie cum sunt florile de crin de pe

câmp.” Uitați-vă la aceste păsări, se bucură. Chiar în această clipă întreaga existență sărbătorește – dar voi nu.

Care este problema omului? Problema e că el se gândește că trebuie să îndeplinească niște condiții înainte să se bucure; asta e problema. Dar pentru a vă bucura de viață, de fapt, nu trebuie să îndepliniți nicio condiție; este o invitație necondiționată. Dar omul crede că trebuie întâi să îndeplinească anumite condiții; doar apoi poate să se bucure de viață. Aceasta este mintea complexă. Mintea simplă simte că trebuie să se bucure de orice îi stă la dispoziție. Bucurați-vă! Nu trebuie să îndepliniți nicio condiție. Și cu cât mai mult vă bucurați de acest moment, cu atât deveniți mai capabili să vă bucurați de următorul. Capacitatea crește; devine din ce în ce mai mare, se ridică din ce în ce mai mult – este infinită. Și când ajungeți la infinitul bucuriei, acela este Dumnezeu. Dumnezeu nu este o persoană care stă undeva și vă așteaptă. Până acum probabil că s-ar fi plictisit, tot așteptându-vă la nesfârșit. Dacă era cât de cât rațional, trebuie că s-ar fi sinucis... așteptându-vă pe voi.

Dumnezeu nu este o persoană. Nu este un scop, El este un fel de a vă bucura de viață aici și acum. Divinitatea este atitudinea de a trăi în beatitudine fără niciun motiv. Voi sunteți nefericiți fără motiv; asta înseamnă să aveți o minte complexă.

L-am văzut într-o zi pe Mulla Nasruddin mergând în urma sicriului unui bogat care tocmai murise. Întregul oraș mergea în procesiune și Mulla Nasruddin lăcrima și plângea atât de mult. Așa că l-am întrebat, „Care-i problema, Nasruddin? Erai ceva rudă cu bogatul?”

A răspuns, „Nu.”

„Atunci de ce plângi?” l-am întrebat.

A zis, „Pentru că nu eram rudă cu el, de-aia!”

Oamenii plâng pentru că sunt rude; oamenii plâng pentru că nu sunt rude. Se pare că vreți să plângeți indiferent care e situația. Sunteți nefericiți fără niciun motiv. Nu am dat peste nicio persoană care să aibă într-adevăr vreun motiv să sufere. Voi creați motivul. Pentru că pare absurd să suferiți fără motiv, voi creați motivul. Raționalizați, aflați, inventați; sunteți mari inventatori. Și când ați găsit motivul, sau când ați creat motivul, atunci sunteți în largul vostru. Acum nimeni nu poate să spună că suferiți fără motiv.

De fapt, situația este următoarea: nu există nicio cauză a suferinței și nu există nicio cauză a beatitudinii. Depinde doar de atitudinea voastră. Dacă vreți să fiți fericiți, puteți fi, indiferent de situație; situația este irelevantă. A fi fericiți este o capacitate; indiferent de situație puteți fi fericiți. Dar dacă ați decis că sunteți nefericiți, puteți să fiți indiferent de situație; situația este irelevantă. Chiar dacă ajungeți, chiar dacă sunteți primiți cu brațele deschise în paradis, voi suferiți; veți găsi voi un motiv sau altul.

Un mare mistic a fost întrebat, era un mistic tibetan, Marpa, „Ești sigur că atunci când o să mori o să ajungi în rai?”

El a zis, „Absolut!”

Omul a zis, „Dar cum poți fi atât de sigur? Tu nu ai murit și nu știi ce planuri apar în mintea lui Dumnezeu.”

Marpa a zis, „Nu sunt deloc îngrijorat de mintea lui Dumnezeu, aceea e problema lui. Eu sunt sigur din cauza minții mele. Oriunde aș ajunge, voi fi fericit, acolo va fi raiul, deci nu contează dacă sunt aruncat în iad sau în rai - e irelevant.”

Am auzit o anecdotă frumoasă despre Adolf Hitler. A aflat de la niște prieteni că exista o evreică, o mare astrologă, și că tot ceea ce prezicea ea se întâmpla mereu. Hitler a șovăit puțin, pentru că femeia era evreică. Dar apoi ideea a început

să-l bântuie; n-a dormit cu zilele: „Dacă femeia poate cu adevărat să prezică viitorul, atunci merită s-o întreb, chiar dacă e evreică.” Femeia a fost chemată în secret. Hitler a întrebat, „Poți să-mi spui când urmează să mor?”

Femeia a închis ochii, a contemplat și a zis, „De o sărbătoare a evreilor.”

Hitler a zis, „Ce vrei să spui, ce sărbătoare?”

Ea i-a răspuns, „E irelevant. Oricând o să mori tu o să fie o sărbătoare a evreilor.”

Marpa a zis, „E irelevant ce planuri are Dumnezeu. Oriunde merg, acel loc va fi un rai pentru mine – pentru că eu știu, eu sunt fericit fără nicio cauză.”

Un om auster ajunge să-și dea seama că fericirea este însăși natura vieții. Nu vă trebuie motive ca să fiți fericiți. Puteți fi fericiți pur și simplu pentru că sunteți vii! Viața este fericire, viața este beatitudine; dar acest lucru este posibil doar pentru un om auster. Un om care acumulează lucruri se gândește mereu că din cauza acelor lucruri va fi fericit. Palate, bani, jucării tehnologice; el crede că din cauza acestor lucruri va ajunge să fie fericit. Nu bogățiile sunt problema lui; atitudinea unui om care încearcă să obțină bogății este problema. Atitudinea lui este: dacă nu am toate aceste lucruri, nu pot fi fericit. Acest om va rămâne mereu nefericit. Un om auster ajunge să-și dea seama că viața este atât de simplă încât, indiferent ce ar avea, el poate fi fericit. Nu trebuie să amâne fericirea pentru nimic.

Austeritatea înseamnă atunci: coborâți la nivelul nevoilor voastre; dorințele pe care le aveți sunt nebunești, nevoile sunt naturale. Mâncare, adăpost, iubire; coborâți-vă întreaga energie a vieții la nivelul nevoilor și veți fi fericiți. Iar un om fericit nu poate fi decât religios; iar un om nefericit nu poate fi nimic altceva decât nereligios. Se poate ruga, se poate duce la templu și la moschee – nu contează.

Cum poate un om nefericit să se roage? Rugăciunea lui va conține o plângere profundă, o ranchiună. Va fi o supărare profundă. Rugăciunea este recunoștință, nu plângere.

Doar un om fericit poate fi recunoscător; întreaga lui inimă strigă plină de recunoștință, el are lacrimi în ochi pentru că Dumnezeu i-a dat atât de multe fără ca el să ceară. Iar Dumnezeu v-a dat atât de mult prin simplul fapt că v-a dăruit viața. Un om fericit este fericit chiar și pentru că poate să respire – deja e prea mult. Doar să respiri un singur moment e destul, mai mult decât destul. Viața este o binecuvântare atât de mare! Dar un om nefericit nu poate înțelege.

Așa că să țineți minte, cu cât sunteți mai orientați spre posesiuni, cu atât mai puțin fericiți veți fi. Cu cât sunteți mai puțin fericiți, cu atât vă depărtați mai mult de divin, de rugăciune, de recunoștință. Fiți austeri. Trăiți cu ce este necesar și uitați de dorințe; ele sunt fantezii ale minții, valuri în lac. Ele doar vă perturbă, nu vă pot conduce nicio dată către nicio mulțumire.

... austeritate, studiul sinelui și abandon în fața lui Dumnezeu.

Toate sunt legate între ele. Dacă sunteți simpli veți putea să vă observați pe voi înșivă. Un om complex nu se poate observa pentru că se împarte în atât de multe părți. El are multe lucruri în jurul lui: atât de multe dorințe, atât de multe gânduri și atât de multe probleme care apar din aceste dorințe și gânduri. El se află mereu într-o mulțime. Îi este dificil să reușească în studiul sinelui. Doar un om auster mănâncă, doarme, iubește și atât. El are destul timp și multă energie cu care să observe, cu care doar să fie, să stea jos și să privească. Și este atât de fericit. A mâncat bine, foamea lui a fost potolită; a iubit bine, foamea mai profundă a ființei